

Kterak jsem přišla o krk

.. aneb 'snížení prominence chrupavky štítné' na vlastní kůži

Čtvrtek 12.2.2009 - Konzultace

V Pardubicích jsem ještě rozespalá vypadla z vlaku a naprosto zmatená se rozhlížela před staniční budovou. Když jsem se konečně mírně zorientovala (do té míry, jak je to u mne možné :-)), nasměrovala jsem svoji přerostlou postavu do centra města proslulého výrobou perníku. Ukrátila jsem si dlouhou chvíli couráním po městě a nakonec se vydala trolejbusem č. 2 k nemocnici.

Zde jsem po chvíli našla oddělení ORL, u okénka sestřičce zaplatila požadovaných 30Kč a narazila na problém, že nevím, kdo je mým obvodním lékařem. No, fakt ne, chodila jsem kdysi k dětskému a teď když něco potřebuji tak si dojdou za lékařem, co sídlí v areálu univerzitního kampusu. Asi jsem někde vedená, aby se ulevilo úřednickému svědomí, ale nevím proč je to tak důležité. No, ta sestřička to považovala za věc takového významu, že jsem jí nakonec nadiktovala jméno jedné doktorky, co sídlila u nás na středisku, ale už tuším odešla do důchodu. Ať má její dušička pokoj... :-)) Asi jsem jí vůbec nebyla sympatická, protože jsem si dovolila otitulovat pana profesora Chroboka pouze jako doktora Chroboka... nevěřila jsem zprávám, že jsou na to tam tak hákliví a musela jsem to vyzkoušet :-)) Potvrzují, že je tomu tak!

Pak jsem byla usazena za roh do čekárny, kde jsem čekala opravu jen chvíli a sestřička si mě vyvolala. Slovnatý, výše zmíněný, pan profesor (v reálu vypadal i dost sympaticky a hlavně úplně jinak, než jsem si ho představovala) se mě otázal, co mě přivádí a tak jsem odhalila tu hrůzu na krku. Krček si prohmatával, zeptal se mě jestli už mám vše vyřešeno? Ne. Tak jestli se na tom pracuje? Ano (to stačilo). Jestli nemám problém s hlasem? Ano, ale nechci na něj sáhnout. Pak mi vyšetřil pomocí zrcátka hlasivky (ještěže jsem měla tak dlouho po snídani..), vypsál nález a poslal mě znovu k magickému okénku. Celé vyšetření trvalo sotva pět minut.

U magického okénka, zdánlivého (?) středobodu všeho zdejšího dění, jsem předložila nález. Dostala jsem termín (druhá polovina března, nástup v 7:30) a doporučení k předoperačnímu internímu vyšetření. Kvůli tomu jsem se opět pohádala, že k žádnému, notabene neexistujícímu, obvodřákovi fakt nepůjdu, nakonec jsem je přesvědčila, že si to nějak vyběhám sama. Přinejhorším je tu pořád ten Hanuš...

Středa 18.3.2009 - Návštěva u internisty v Praze

Mám spoustu času a tak se rozhodnu jít k dr. Hanušovi pěšky a i přes drobné peripetie jsem včas dorazila před ordinaci. Zde jsem však musela čekat více než hodinu po sjednaném čase, než se výše zmíněný lékař odněkud zhmotnil a přišla na mě řada. Chvilku se hledala má karta.. neúspěšně a tak musel Hanuš, celý nasupený, zprávu vyťukat na svém slavném psacím stroji znovu. Dále již vše pokračovalo bez větších zádrhelů – krevní testy: lepší než minule (radost z nového života asi vykompenzovala vedlejší účinky Androcuru), proklepávání: v pořádku (nejsem dutá.. ještěže neklepal na hlavu), poslech: v pořádku, EKG: v pořádku. Když už byla zpráva napsána, tak si konečně vzpomněl, kam založil tu předchozí. Hihi... nejsem vůbec škodolibá :-)) I dostala jsem zprávu (.. ve které se o mé osobě píše napůl v mužském a napůl v ženském rodě... a pak, že já jsem psychicky labilní) a dala Hanušovi a posléze i Praze sbohem.

Pondělí 23.3.2009 – Den první - Nástup

Cesta do Pardubic byla jako obvykle velmi dobrodružná.

<Následuje dobrodružný příběh s poučením – je třeba nastoupit do správného vlaku>

V nemocnici jsem se v důsledku toho hlásila až po deváté. Odevzdala u okénka zprávu od internisty, dostala dotazník pro anestezii a posadila se na chodbě před ordinací. Po asi dvaceti minutách si mě vyvolala sestřička. Ptala se mě na věci na které jsem později toho dne odpovídala asi ještě pětkrát, typu: jestli kouřím, jaké léky beru a jestli jsem na něco alergická. Tady nechápu proč se mě pak všichni museli ptát znova, navíc vše tohle už bylo ve zprávě od dr. Hanuše. No jo byrokracie asi musí být. Když bylo toto vyřízeno, tak jsem si opět sedla před ordinaci. Po chvíli si mě vyvolal doktor, který se mě ptal na ty samé věci a navíc mi, toho dne, poprvé leč nikoli naposledy, prohlédl si krk zevnějšku i zevnitř (fůůůj.. dávicí reflex, navíc každý doktor se kterým jsem měla za svého pobytu v nemocnici tu čest, považoval za společenskou nutnost mě přátelsky zatahat za jazyk, inu jiný kraj, jiný mrav.. přecejn k Bajkalu je to z Pardubic docela blízko :-)). Nahrál si hlasivky na video (...super, vetřelci hadr!) a můj rozkošný chraplavý hlásek na audio. Pustí mě nejdříve v pátek, docela studená sprcha. Zase jsem byla propuštěna a čekala jsem do doby, než si mě přišla vyzvednout sestra, která mě odvedla na oddělení. Měla jsem trošku strach abych neskončila na oddělení, kam bych měla podle svého rodného čísla stále ještě patřit a tak mi spadnul kámen ze srdce, když jsem zamířili na to správné. Zde jsem dostala od sestry k podpisu papíry o tom, že souhlasím s anestézií a opět jsem absolvovala vyslyšací kolečko ohledně mého zdraví, zvyků a zlovyků. Pak mě dostala do rukou doktorka na oddělení, znova jsem byla tahána za jazyk, bylo mi nahlíženo i do nosu (prý mám vybočenou přepážku, bohužel jen trochu, tak to asi na to, aby mi pojišťovna proplatila rhinoplastiku asi neuhraju) a uší (prý potřebovaly vyčistit).

Pokoj byl pětilůžkový, ale zprvu jsem tam měla jen jednu spolubydlící. Měla jsem trošku starosti jak obstojím se svojí image. Ale nakonec to bylo v pohodě a myslím, že ta má drobná odlišnost od ostatních žen (vyjma jedné :-)) na oddělení nedošla. Záchody a sprchy jsou na chodbě společné, ale naštěstí uzamykatelné. Toaletní papír není, ještě že mi ho mamka prozřetelně přibalila.

Na oběd jsem ten den neměla nárok, tak jsem poobědvala obložené rohlíky z domova.

Měření teploty: 36.6, jsem asi hodně nervní :-)

Primář na vizitě, netahal mě za jazyk (.asi se ještě dostatečně neznáme?), jen si ohmatal tu špičatou ohybnost.

Podepisují, že jsem poučena o zákroku a možných komplikacích.

Večeře: celkem ujde, bramborová polévka, vdolky

Od půlnoci žádné jídlo ani pití (pro jistotu to ještě dostávám napsané na kartičce pro blbé, všele ji přijímám, no znám se :-))

Úterý 24.3.2009 – Den druhý – Den D

5:30 Budíček! Protože jsem zvyklá spát do osmi, tak proces připomíná kříšení mrtvých. Měření teploty: 36.6

Poslepu si ve sprše škrábu obličejový porost.

Převlékám do anděla (nechávám si však pod ním kalhoty od pyžama) a přijde si mě na pár sekund prohlédnout na vizitě doktor. Odevzdávám sestře pytlík cenností (...asi zamýšleno pro pozůstalé až jim na sále exnu) a notebook dávám do úschovy sestře.

Před osmou mě odchází na zákrok má spolubydlící, jsem sama.

Čekám a čekám, ale překvapivě nejsem ani moc nervózní, čtu si (Steph Swainstoneová – Rok naší války)

Krátce po deváté: A jdem na sál! Hurrá!

Vysvělu se z anděla, naštěstí mi nechají na sále kalhoty od pyžama a tak jsem ušetřena velké potupy. Jsem dnes první na řadě. Doktor mi ještě jednou vysvětluje princip operace a ptá se na věci spojené s umrtvením. Změna? Prý mě pustí ve středu nebo ve čtvrtek. Pak mi natrou krk desinfekcí, opíchají krk znečitlivující injekcí. Auau... docela to bolí, vlastně asi úplně nejvíc z celého zákroku, ale zatínám zuby, jak Xena bojovnice u mučícího kůlu. Poté mě překrývají krk a tvář rouškou, abych se nemohla dívat, škoda (teď jsem samo za hrdinku, ale krev, hlavně svoji vlastní, moc nemusím). Pod rouškou mě zpočátku štípají do očí výpary desinfekce, ale jinak jsem vlastně nic moc necítila, jen tahání a tlak na krku. Celé to uteklo až překvapivě rychle, nevím jak přesně dlouho celý zákrok trval, odhadem asi tak dvacet minut. V 9:45 jsem už byla zpět na pokoji.

Na spodu krku a bradě mám přilepený čtverec gázy, jsem celá bledá, jen krk mám vesele žlutý. Vypadám velice atraktivně... pro nekrofila. Nejdou mi nasadit náušnice. Dírky se za necelá dvě hodiny vesele zatáhly. Jinak se cítím prima, zatím nic nebolí a ani krk nemám moc nateklý, ale polykání je trochu nepříjemné.

Oběd: strava mletá – 'bramborová' kaše s masitou haší, ale celkem dobré. Polévka rajska (blée.. ZLO!), švestkový kompot.

Vrátila se sploluupící ze stomatochirurgie, pomalu se probírá z narkózy a vzdychá. Má chudák půl tváře zafačované.

Odpoledne začíná být krček trošku cítit, zevnitř je trošku oteklý a tak je polykání docela bolestivé. Svačina: přesnídávka, piškoty.

Večeře: guláš s těstovinovou rýží

Přišel si mě prohlédnout doktor, zrovna když jsem měla plnou pusku čokolády.. trapas. Ale jinak prý je všechno v pořádku.

Sestřička mi jde píchnout injekci proti bolesti, myslím že bych se bez ní i obešla, ale nechci odmítnout.. třeba se mi budou zdát hezké sny :-)

Středa 25.3.2009 – Den třetí

Injekce moc nezabrala, ale spala jsem dobře. Ráno mě trošku krk pobolíval. Ale je fajn, že mě už nebolí zevnitř. Sestřička mi přinesla kapky proti bolesti.

Teplota 36.6

Převaz, teď mám na krku jen polštářek přelepený dvěma náplastmi. Doktor říká, že to vypadá dobře a budu moci jít zítra domů.

Snídaně: vánočka, jogurt, kakao

Spolubydlící odchází na vyšetření a já se zatím můžu oškrabat tvář. Chvilíčku potom přichází velká vizita. Primář potvrzuje dobré zprávy, prý budu moci jít zítra domů!

Oběd: svíčková s mletým masem, vývar

Nuuuudaaaaa...

Večeře: játra na cibulce, těstovinová rýže

Nuudaaaaa...

Čtvrtek 26.3.2009 – Den čtvrtý

Budíček 5:30, dlouhé čekání na vizitu.

Vizita: pustí mě domů. Převaz. Pod obvazem mám už pěkně odporné strniště. Bléééé. Stydím se...

Čekání na propouštěcí papíry... další nuuuudaaaaa až do devíti.

Platím regulační poplatek a dostávám konečně propouštěcí papíry.

Po týdně si mám někde nechat vytáhnout stehy. Loučím se, zapomínám na pokoji notebook, vracím se pro něj. Znovu se loučím.

Autobus nejede, celé Pardubice zasekané, málem mi kvůli tomu ujel vlak.

Celá připitomělá si u okénka zapomenou vzít zpátky peníze za jízdenku.. pokladní mě volá zpátky.

Chvilka před jednou: Jsem doma!

[Edit 31.3.2009]

pár věcí na které jsem zapomněla:

Hormony jsem před operací brát nepřestala a ani anestezioložka v PC proti tomu nijak neprotestovala.

Stehy se vyndávají za týden po propuštění, udělají vám to kdekoliv na ambulanci ORL nebo chirurgii.

Operaci hradí pojišťovna.. je v tom nejspíš nějaká finta, kterou jsem nepochopila, ale hlavně že to funguje.. asi to má souvislost s chronickou laryngitidou co mi 'diagnostikovali' na předoperačním vyšetření ;-)

Se svolením autorky s drobnými úpravami převzato z www.gekko.bloguje.cz